



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Гж 53/05
10.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јасминке Станојевић и Мирјане Грубић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене "ББ", чији је пуномоћник БВ, ради накнаде за користан предлог, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Окружног суда у Краљеву П. 2/02 од 22.10.2004. године, у седници одржаној 10.11.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као НЕОСНОВАНА жалба тужене и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Окружног суда у Краљеву П. 2/02 од 22.10.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Краљеву П. 2/02 од 22.10.2004. године обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име накнаде 325.357,50 динара са законском затезном каматом од 17.5.2004. године до исплате и да му надокнади трошкове парничног поступка од 62.506,00 динара.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 365. Закона о парничном поступку ("Службени лист СФРЈ" бр. 4/77... "Службени лист СРЈ" бр. 3/02), који се примењује на основу члана 491. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04), Врховни суд Србије је нашао да жалба није основана.

У поступку нису учињене битне повреде из члана 354. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука тужилац је од 1958. године радио код тужене као референт набавке ватросталне производње. До 1981. године тужена је за израду вешалица користила лим димензија 2 мм, квалитета Ч- 4578 или Ч- 4970. Тужилац је предложио да тужена за израду вешалица користи лим дебљине 1, 5 мм и јефтинеји лим квалитета Ч- 4580 и Ч- 4572, који је тужена прихватила. О предлогу тужиоца од 31.12.1998. године за решење техничког проблема тужена није одлучила. Коришћењем предлога тужиоца тужена је у 1998. години куповином 11.076 кг. лима, који је користила искључиво за израду __, уштедела по основу квалитета лима 2.602.860,00 динара, а по основу димензија лима 650.715,00 динара, што укупно износи 3.253.575,00 динара.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања правилно је утврђено да је тужена обавезна да тужиоцу исплати накнаду за користан предлог.

Предлог тужиоца за измену дебљине и материјала за израду вешалица представља користан предлог у смислу члана 5. Правилника тужене о иновацијама од 1992. године. Према тој одредби корисним предлогом сматра се свако достигнуће запосленог које доприноси повећању продуктивности у раду и повећању добити предузећа. На основу члана 19. став 3. и члана 18. став 2. тог Правилника тужилац, као аутор корисног предлога, има право на накнаду за период од једне године примене предлога, сразмерно његовом доприносу у остварењу добити.

На основу налаза и мишљења вештака машинске струке ГГ од 12.5.2004. године и исказа које је дао на рочишту за главну расправу одржаном 19.7.2004. године тужилац је аутор корисног предлога. Због тога се не могу сматрати основаним жалбени наводи тужене да се не ради о корисном предлогу зато што је тужилац само пренео позната техничка искуства из других предузећа са којима је по природи свога посла ступао у контакт и што су његови редовни радни задаци као референта за набавку ватросталног материјала и руководиоца набавне службе били предлагање материјала.

Тужена је на основу члана 219. Закона о парничном поступку била обавезна да изнесе чињенице и предложи доказе којима побија наводе и доказе тужиоца. На основу документације тужене - картица материјала, пријемница и наруџбенице утврђена је укупна количина лима коју је тужена купила у 1998. години. У поступку који је предходио доношењу побијане одлуке, као ни у жалби, тужена није навела доказе за жалбене наводе да део купљеног лима није утрошен за израду вешалица, па се не могу сматрати основаним жалбени наводи о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању.

Према члану 19. став 2. Правилника тужене о иновијацијама ауторима корисног предлога припада накнада за период од једне године примене предлога. Том одредбом није одређено време од када се може користити, већ време у коме се може користити, накнада за користан предлог. Због тога нису основани ни жалбени наводи о застарелости потраживања тужиоца зато што се његов предлог користи од 1981. године, а накнаду је тражио за 1998. годину.

Тужена је у целини изгубила парницу, па је на основу члана 154. став 1. Закона о парничном поступку обавезна да тужиоцу надокнади трошкове поступка. Тужиоцу су досуђени трошкови који су били потребни за вођење парнице, а на основу члана 155. тог закона, па нису основани ни жалбени наводи у делу којим је оспорена одлука о трошковима поступка.

На основу члана 368. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија,

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

МЗ